

Chiếc Lòng Đèn

Mặc Nhiên

- Minh nghèo, mẹ nói rồi, không mua lòng đèn gì hết!

Nghe mẹ gắt, Nhiên biết đã tới lúc nên thôi nài nỉ, nếu không thì sẽ bị đòn. Mặt buồn hiu, Nhiên ngồi im lặng thật lâu rồi bất chợt nó chạy về phía góc tủ, moi hết gia tài mấy đồng xu, chạy qua nhà Tèo năn nỉ mua khúc tre. Nói mãi Tèo mới chịu bán, Nhiên mừng lắm vội mang ống tre chạy ù về nhà, tìm chỗ vắng ngồi chẻ ra thành từng nan nhỏ. Sợ Mẹ bắt gặp nó vừa làm vừa nhìn quanh. Tuy vậy trong đầu nó vẫn hình dung chiếc đèn trái bí nó sẽ tự làm. Nghĩ dễ làm khó, Nhiên loay hoay thế nào lại cắt vào tay. Cũng may vết cắt không sâu, Nhiên vội lấy lá ngũ sắc nhai nhỏ đắp lên tay và bọc lại bằng lá chuối khô. Xong nó hí hoáy làm đèn tiếp. Một lâu sau khung đèn thành hình. Dù méo mó vắn vẹo, nhưng dưới mắt Nhiên chiếc đèn tuyệt đẹp, bên trong có cả chỗ giữ nến. Ngắm nghía khung đèn chán chê, Nhiên bắt đầu lấy com dán vào đó giấy màu xanh đỏ mà nó đã năn nỉ xin được của chị Lan trong xóm.

Đèn làm xong nhưng trời chưa chịu tối, Nhiên nóng lòng cầm đèn đi ra đi vô. Nó mong sao giờ rước đèn chóng đến để đem đèn ra thưởng thức. Nó đợi mãi, bóng đêm dần buông. Thật lâu mới có đũa cầm đèn thấp thoáng ngoài ngõ. Nhiên chỉ đợi vậy, nó vội vã châm que lửa và cẩn thận đưa vào trong lòng đèn thấp nển. Khi nến bắt lửa, cái lòng đèn sáng lên lung linh như một vì sao diệu huyền. Ánh sáng đỏ vàng lấp lánh trong đôi mắt thơ ngây của Nhiên. Nó hân

hoan cầm que cây treo lòng đèn tròn ten ở một đầu đi ra ngõ. Ngoài đó đã có những đứa trẻ cầm đủ loại lòng đèn thật đẹp đi qua lại. Nào đèn con cá, con bướm, đèn xếp v.v. Ra ngõ, Nhiên đứng khẹp nép ở một góc sân chiêm ngưỡng đèn của mình. Nó sướng lắm, miệng hát "Tết trung thu rước đèn đi chơi". Nhưng nó đang hát thì bất chợt có tiếng la:

- Ê, thằng Nhiên cũng có lòng đèn kia tụi bay. A ha ha, lòng đèn méo !

Giọng thằng Tùn oang oang làm Nhiên giật mình. Chết rồi, phải sao đây? Tùn lớn con, luôn bắt nạt mấy đứa nhỏ. Đã mấy lần Nhiên là nạn nhân của nó. Lần này Nhiên mãi mê ngắm đèn nên không để ý và bị Tùn bắt gặp. Đứng trước Tùn và đám bạn của nó, Nhiên lúng túng không biết làm sao bảo vệ đèn của mình. Dáng điệu của Nhiên trông giống hệt gà mẹ đang cố bảo vệ đàn con khỏi đám diều hâu quái ác. Tùn thấy điệu bộ. Nhiên như vậy thì càng thích thú hơn:

- Cho tao coi cái lòng đèn của mày chút đi. Ha ha ha đẹp quá, mày làm đó hả?

Nhiên lùi lại, nhưng chưa kịp chạy thì bất ngờ một đũa đã lên vòng ra sau lưng Nhiên vò cái lòng đèn. Nhiên hốt hoảng giật đèn lại. Không ngờ sự giằng mạnh làm lòng đèn ngã đổ và cây nến nhỏ bên trong bung ra. Một ngọn lửa bắt vào giấy màu phụt cháy. Trong nháy mắt chiếc đèn, làm bằng sự cố gắng, bằng tiền để dành và bằng cả máu lem từ ngón tay đứt, đã biến thành tro. Nhiên khóc nức lên, nước mắt ràn rụa, văng vẳng bên tai tiếng chân chạy và tiếng cười của đám thằng Tùn.

Hai mươi lăm năm đã qua nhưng hình ảnh chiếc lòng đèn bị cháy vẫn không nhòa trong trí

Nhiên. Mỗi lần Trung Thu, thấy người ta tổ chức rước đèn cho trẻ thơ, Nhiên lại nghe lòng xúc cảm tủi thân nỗi thua thiệt, mát mát. Cái tâm trạng thèm được cầm đèn trái bí đi giữa đêm trăng thanh bình vẫn ám ảnh mãi trong anh. Đã bao lần anh định làm lại chiếc lồng đèn đẹp gấp trăm lần xưa cho tâm trạng buồn tủi này tan đi, nhưng anh đã lớn, và bận rộn cuộc sống nên ước muốn chẳng bao giờ thành.

Năm nay Nhiên chợt nảy ý định làm lồng đèn cho cháu mình. Anh mừng tượng đến hình ảnh đứa cháu mặc áo dài xinh xinh, tay cầm đèn do anh làm, vừa đi vừa hát cùng đám trẻ Việt tha hương mà lòng thấy vui vui. Anh hy vọng hình ảnh đẹp đó sẽ xóa đi kỷ niệm xấu trung thu năm nào của anh. Nghĩ thế Nhiên bèn tìm mua tre và giấy màu về làm đèn. Với hết tâm hồn, chẳng mấy chốc Nhiên làm xong một chiếc đèn trái bí thật đẹp.

Như thông lệ năm nay cộng đồng cũng tổ chức rước đèn, và thi quốc phục trẻ em. Mới 6 giờ tối, trời còn sáng, nhưng lòng Nhiên đã thấy nao nao. Nhìn em gái lẳng xăng trang điểm cho bé Hạnh, hỏi thúc nó mặc áo dài Việt Nam, Nhiên vụt nhớ kỷ niệm Trung thu xưa. Thấy đứa cháu phụng phịu trong chiếc áo dài con con, Nhiên bật phì cười. Anh sẽ dẫn nó ra trụ sở cộng đồng và đợi lúc mọi người chuẩn bị rước đèn anh sẽ giao chiếc đèn mình làm cho cháu. Chắc nó sẽ vui thích lắm.

Đêm Trung thu phụ huynh và trẻ con tới trụ sở cộng đồng thật đông. Bé Hạnh tới nơi thấy những đứa trẻ khác cầm lồng đèn giấy đủ màu thì mặt vui lên. Nó níu tay Nhiên líu tíu nói:

- Bác Nhiên, con muốn một cái lồng đèn.

Nghe bé Hạnh nói vậy, Nhiên vui lắm:

- Đợi chút bác có đèn cho con.

Nói xong Nhiên ra sau thùng xe trịnh trọng lấy chiếc lồng đèn trái bí. Anh thấp sẵn ngọn nến.

Ánh nến lung linh làm rạng rỡ chiếc đèn, rạng rỡ cả khuôn mặt anh. Anh đem đèn lại cho cháu. Vừa nhìn thấy đèn bé Hạnh la lên:

- Ô, cái đèn này không giống đèn mấy đứa kia cầm. Con hông thích đèn này đâu!

Mẹ bé Hạnh cũng nói:

- Anh cất đèn này đi, lại chỗ kia lấy lồng đèn giấy họ phát "free" cho trẻ em kia.

Mặc Nhiên

Vui Cười Giúp Cho Sức Khỏe

Trong lớp cô giáo đang dạy về sức khỏe. Cô kêu các học sinh: “Ngày mai mỗi em mang vào lớp một món đồ có ý nghĩa giúp cho sức khỏe”. Ngày hôm sau đến trường, cô giáo hỏi học sinh:

Cô giáo: “Tí, em đem gì?”

Tí: “Dạ em đem băng keo cá nhân để băng vết thương.”

Cô giáo: “Giỏi lắm. Tèo, em đem gì?”

Tèo: “Dạ em đem chai thuốc bổ của má em.”

Cô giáo: “Giỏi lắm. Bi, em đem gì?”

Bi: “Dạ em đem bình oxy.”

Cô giáo tròn mắt: “Em lấy ở đâu vậy?”

Bi: “Em lấy của bà ngoại em.”

Cô giáo: “Vậy khi em lấy bà có nói gì không?”

Bi: “Bà chỉ nói thều thào ‘Đừng mang nó đi’.”